

Para Bizim

– Tuna M.Yaşar · 06 Şubat 2019

Her şey markete gidip taş kesim bir tespih almayla başladı. Emin satın aldığı tespihi elinde evirdi çevirdi. Göz alıcıydılar. “Bunu nasıl yapmışlar böyle. Küçükler ama her bir taneye şekil vermek oldukça zor olmalı.” Dedi.

Mevlut “Bunlara taş kesim diyorlar. Nasıl yaptıklarını bilmiyorum. Bir şekilde yapıyorlar.”

Emin tespihin fiyatının on lira olduğunu öğrenince bir tane aldı. Sonra askıdaki diğer renk renk, mavi, beyaz, kırmızı, siyah tespihleri inceledi. Sonra marketten çıktı.

Eve geldiğinde aklına koymuştu. Tespihlerin hepsini satın alacaktı. Yanına iki yüz lira aldı. Tekrar markete doğru heyecanla yürüdü.

“Mevlut yine tespih almaya geldim. Dedi. Bu sefer baya çok alacağım.”

Mevlut “Tabi alabilirsin. Nasıl istersen.” Dedi.

Emin askıdaki tüm renk tespihleri indirdi saydı. “Tam yirmi bir tespih. Birde sen say.” Dedi.

Mevlut bir bir tespihleri saydı. “Tam yirmi tane.” Dedi. Emin iki yüz lira çıkarıp verdi.

Marketten ayrıldı. Heyecanlıydı Emin. Aldığı teşbihleri annesine ve kardeşi Hüseyin’e gösterdi. Annesi tespihlere gözleri ışıdayarak ve beğeni ile baktı.

Her şeyin geçip gittiği gibi zaman da tespih heyecanının üzerinden geçti gitti. Emin bir gün kendine saz almak ile bisiklet almak arasında gidip geliyordu. Saz için eski bisikletini satmayı düşündü. Çarşıya gitti sordu soruşturdu. Kimse bisiklete talip olmadı. Dayısı vardı. Sanayide inşaat malzemeleri satan. Onun yanına gitti. Ona da bisikletini satmayı teklif etti.

Emin’in dayısı “Bende birkaç tane bisiklet var. Eski ama tamir edilince yeni gibi olur. Ne yapayın ben başka bir bisikleti?” dedi.

Emin evine geldiğinde aklına gerilim yaşayacağı ama istediği parayı elde edeceği bir fikir geldi. Emin tespihleri markete Mevlut’a geri iade edecekti. Hemen tespihlerini alıp markete doğru yürüdü.

Mevlut az sonra yaşayacağından habersiz Emin’e baktı. Emin “Mevlut inan ki paraya ihtiyacım var. Bu tespihleri geri iade edeceğim.” Dedi.

Mevlut “Senin aldığın tespih parası ile yeni tespihler aldım. Sana verirsem nasıl yerine koyacağım?”

Emin ısrarında direndi. Parasının olmadığını tespihleri alırsa, çok büyük bir iyilik yapacağından dem vurdu. Mevlut’un yüzü asıktı o an. Önüne bakıp konuşuyordu. Galiba bir şeyler düşünüyordu.

“O zaman ver tespihleri.” Dedi. Emin’in getirdiği poşetten on tespih aldı saydı. “Al abi yüz lirayı dedi. Ekledi. Bir daha böyle toplu halde bir şey alma geri almam..”

Emin teşekkür ederek marketten ayrıldı. Yüzü ışıltı ışıltı sevinçten. Yüz lira bir hazine ki sormayın. Artık Emin saz almaktan da vazgeçmişti. Aklına her zaman lazım olan bir demir kesme makası almak vardı. Hemen bisikletine atlayıp çarşıya yol aldı. Nalbur dükkanına geldi. Demir makas alacağını söyledi. Cebindeki yüz lira makasın tam fiyatı idi. Demir makasını bisikletine yerleştirip tekrar eve geldi. Elbet makas işe yarıyordu. Her zaman değil. Ama makasın varlığı ile bir lazım olma açığını kapatmak Emin’i mutlu etmişti.

Her şey yine bir gün sarpa saracaktı. Emin o gün markete on lirayı birer liralık olarak bozdurmak için evden çıktı. Mevlut ona selam yerine arada bir takılır “Adamın kralısın sen. Vay abilerin abisi.” Derdi. Yine öyle takıldı. Emin parayı bozdurmak için on lirayı verdi. Bir liralık eline geçince saydı. İçlerinde iki tane elli kuruş vardı. Emin dalgındı ki parayı aklı karışarak saydı. Buna iki elli kuruş sebep olmuştu. Eve geldi. Evde bozuk paraların bir lira eksik olduğunu zannetti. Acele ile evden çıkıp markete geldi. “Bir lira eksik vermişsin.” Dedi.

Mevlut’un gizli yüzü ortaya çıktı. “Sen bizi enayiymişiz yerine koyuyorsun. Sana bir şey satmaktan çekiniyoruz. Hep böyle yapıyorsun.” Demeye başladı.

O an Emin’in aklına parayı elli kuruşlar nedeniyle yanlış saydığı geldi. “Kızma Mevlut şimdi aklıma geldi. Yanlışlık yok. Parayı tam vermişsin.” Dedi.

Mevlut hala köpürüyordu. “Böyle yapacaksın bir daha para bozdurma.”

Emin “Para bozdurmak için ta çarşıya mı gideyim?”

Mevlut “O zaman parayı doğru say.”

Emin “Ne yapalım insanlık hali. Yanlış saymışım.” Emin marketten çıkarken Mevlut hala söyleniyordu. Emin bu psikolojik baskıyı günlerce hissetti. Yediği lafların altından kalkmak için fikirler geliştirdi. Ama hiç biri uygun değildi.

Yine bir gün ekmek almak için markete yürüdü. Aklına birden markete girişte verdiği selamı ortadan kaldırmak geldi. Öyle bir etki ki bu, selam vermeyince psikolojik baskılar yaşamayacağı ve kendisine ‘Adamın kralısın’ dedirtmeyeceği kesindi.

Selam vermeden içeriye girdi. Mevlut geçmişi üzerinden atmış gibi “Vay Emin abi adamın kralısın.” Diye takıldı.

Karşılık vermedi Emin. Ekmeğini aldı. Veresiye kartını okutup marketten çıktı. Mevlut’a dayadığı bu psikolojik baskı hoşuna gitmişti. Emin bundan sonra hep böyle yapacaktı. Selam vermeyecekti. Zaten tanıdık tanımadık müşterilerin şahidiydi. Emin onlarla karşılaşınca hiç biri Mevlut’a selam vermiyordu. Alışverişlerini yapıp çıkıyorlar veya selamsız girişlerle Mevlut’la sohbet ediyorlardı.

Ramazan oruç ayına girilmişti. Ramazan özel çıkan tahinli ekmek markete de gelmişti. Dün almıştı bir tane bu gün yine alacaktı. Emin evden çıkıp markete vardığında Mevlut tahinli ekmeğin on altı da geleceğini söyledi.

Bu ara yağmur yağmaya başlamıştı. Ramazanın bereketi. On altı çok çabuk geldi. Markete gitti Emin. Mevlut gelecek olan tahinli ekmeğin geciktğini söyleyip fırıncıya telefon açmaya yeltendi.

Emin “Bir tahinli ekmek için kontör harcamaya değmez. Yoksa hattın paket mi?”

Mevlut “Bizim ki faturalı.” Diye karşılık verdi. Telefon kulağında konuşmaya başladı. “Abi müşteri seni bekliyor.” Dedi. Karşı tarafın duyulmayan sesinden sonra Mevlut “Yürüyorum yoldayım dedi.” Ekledi. “Geç otur. Ayakta bekleme.”

Emin Kasiyer bölümündeki boş sandalyeye oturdu. Galiba Mevlut yeni bir psikoloji baskı yapıyor gibiydi. Mevlut Emin için kontör harcamış ve geçmiş hiç aklında değilmiş gibi. Emin “Marketten en çok neyi seviyorum biliyor musun. Dedi devam etti. En çok ekmek ve sigaraları seviyorum.”

Mevlut kendinden emin onunla geçmişte bir şey yaşamamış gibi sözlerini aklını taktığı şeyden şaşmamacasına, Emin’in sözlerine yorum getirdi. “Zaten halkımız ekmekten başka bir şey yemiyor.

Sigara ise zehirdir. İmrenilecek tarafı yok.” Dedi.

Fırıncı nihayet gelmişti. Ayağa kalktı Emin. “Bu kadarlık şey mi gelen?” dedi Emin azca gelmiş tahinli ekmeklere.

Emin ekmekle eve gelirken Mevlut’a haksızlık ettiğini anladı. Müşteri olarak onca yanlışları sineye çekiyordu. Emin’in bu yaptığı doğru değildi. Mevlut hakkında bütün düşüncelerini bu ayın hürmeti ile yanlış olduğunu anlamıştı. Olsun yaşanacaktı bütün bunlar. Zaten Mevlut’ta her gün binlerce defa her bir müşterinin kahrını çekmiyor muydu. Sabah demeden akşam demeden, yaz demden kış demden. Neredeyse para bizim diyemiyordu.

Tuna M. Yaşar